

Doživjeti starost u Pounju

Smjene kadrova Centra za pomoć i njegu u Hrvatskoj Kostajnici, kao rezultat političkih promjena, znak su nerazumijevanja jednoga od prioriteta Sisačko-moslavačke županije i regije Pounje

Poruka s naslovnice prvog broj Epohe zdravlja dobila je već potvrdu u praksi: »Na Vaše zdravlje ne utječe Vaš izbor liječnika, nego to za koga ste glasali na proteklim izborima«. Priča o humanitarnom radu sedamnaestoro djelatnika Centra za pomoć i njegu starijih osoba u Hrvatskoj Kostajnici mogla bi, naime, uskoro imati »the end« zbog nerazumijevanja politike prema starim i nemoćnim. No, krenimo ispočetka...

Budući da sam bio član Županijskog tima za procjenu zdravlja Sisačko-moslavačke županije, dobro su mi poznati prioriteti, kao i problemi moje županije. U Sisačko-moslavačkoj županiji ima preko 25 posto stanovnika starijih od 60 godina. Zbog ruralnih područja te slabe cestovne povezanosti gradova i sela, ta je statistika ukazala na najveći prioritet. Tim stručnjaka za to područje razmotrio je problematiku i predložio neka rješenja u svezi skrbi starijih i nemoćnih osoba. To je dovelo do osnivanja Centra za pomoć i njegu u Hrvatskoj Kostajnici, koji je počeo radom 1. studenoga 2004.

Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti financiralo je taj projekt koji je u startu zaživio u području Hrvatske Kostajnice. Zaposleni su mladi ljudi, invalidi, razvojačeni branitelji i kadar koji se mogao nositi s problemima na terenu, često više zabrinjavajućim, nego što se to predstavlja u javnosti. Voditeljica projekta, gđa Azenda Sedić, razradila je projekt i organizirala realizaciju u suradnji sa stručnjacima ovog područja. Financijskim sredstvima resornog Ministarstva nabavljena je tehnička oprema i dva vozila za prijevoz djelatnika Centra na teren. U početku 200-tinjak, a danas 300 korisnika tog projekta svakodnevno prima pomoć Centra. Briga i skrb se sastoje od redovnih posjeta i pomoći u kućama korisnika. Budući da su korisnici zaista nemoćni, zdravstvena skrb je jedna od najznačajnijih i najvrjednijih djelatnosti. Djelatnici Centra za pomoć i njegu odvoze korisnike liječnicima, dovoze im lijekove, pospremaju po kući, čiste dvorišta od snijega itd. Prijevoz liječnicima pokazao se vrlo korisnim, napose stoga jer su korisnici dotad plaćali divlja taksiranja koja su im trošila i ono malo mirovine koju primaju.

Prvih šest mjeseci rada Centra korisnici su dobivali i obroke, uz sufinanciranje Grada Hrvatska Kostajnica. Projekt se pokazao zaista neophodnim, jer stanje na terenu je potvrdilo rezultate istraživanja Županijskog

tima za procjenu zdravlja naše županije.

Prvi problemi nastaju zbog razilaženja u mišljenjima političara. Jer dok jedni u projektu vide humanitarni rad uz potporu Ministarstva, drugi smatraju da našem gradu i okolnim selima ne treba javna kuhinja. I tako, premda je ovim projektom obuhvaćeno 300-tinjak korisnika s područja Hrvatske Kostajnice te općina Majur i Donji Kukuruzari, svi su izgledi da će biti ukinut početkom ove godine. Razlozi su: razlike u shvaćanju definicije humanitarnog rada, politika ili sasvim nešto drugo?! No, same promjene, političke smjene i smjene kadrova unutar Centra, nagovještavaju kako je zapravo riječ o nerazumijevanju jednog od najvećih prioriteta Sisačko-moslavačke županije i regije Pounje.

Čeka li »zaboravljene« sudbina stvarnog zaborava ovih ljudi koji svakodnevno ovise o pomoći sedamnaest djelatnika Centra za pomoć i njegu? Dok se »eutanaziraju« zdravi pilići, patke i guske zavrtanjem vratova (vidljivo iz vijesti o ptičjoj gripi na nacionalnoj televiziji), u zabačenim selima Pounja gladuju ljudi, stari i nemoćni. Jesu li razmišljali o svojoj sudbini dok su zaokruživali listić – teško je reći, no zasigurno je žalosno što su »morali«

o tome razmišljati. Na taj komentar, s borama na licu oni će reći: »E, moj sinko, ništa se na svijetu ne mora. Jedino se mora umrijeti, zar ne?«

Daniel Pavlić
daniel.pavlic@sk.htnet.hr

